

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 19 listopada 2015 r., sygn. III K 161/10:

1) oskarżonych G. P. (1) i R. J. uznał za winnych tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu popełnili następujące przestępstwa:

a) w dniu 11 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili K. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.400 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 3.400 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

b) w dniu 30 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili D. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą pokrzywdzony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

c) w dniu 30 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili J. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili ją w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniona wpłaciła tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

d) w dniu 30 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili A. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

e) dniu 6 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili P. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki T. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

f) w dniu 6 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili J. P. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

g) w dniu 7 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (2) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili R. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do

zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki T. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

h) w dniu 7 grudnia 2007r. w L., w P. i we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili M. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.300 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 2.300 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

i) w dniu 17 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili A. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.600 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 1.600 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art.286§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.,

j) w dniu 8 stycznia 2008r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili J. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

k) w dniu 8 stycznia 2008r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili K. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.400 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 4.400 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

l) w dniu 10 stycznia 2008r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili J. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k, w zw. z art.65 § 1 k.k.,

2) Oskarżonych G. P. (1) i D. J. uznał za winnych tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu popełnili następujące przestępstwa:

a) w dniu 21 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili P. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.600 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki A. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 3.600 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., przy czym D. J. czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 5 kwietnia 2002r. do 3 października 2003r. i od 5 stycznia 2004r. do 4 maja 2004r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2003r.

w sprawie VI K 263/03 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 k.k. i z art.199 d.k.k., tj. G. P. (1) przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k., zaś D. J. przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

b) w dniu 27 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili R. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki T. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., przy czym D. J. czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 5 kwietnia 2002r. do 3 października 2003r. i od 5 stycznia 2004r. do 4 maja 2004r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2003r. w sprawie VI K 263/03 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 k.k. i z art.199 d.k.k., tj. G. P. (1) przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k., zaś D. J. przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

c) w dniu 7 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili G. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki T. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.500 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., przy czym D. J. czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 5 kwietnia 2002r. do 3 października 2003r. i od 5 stycznia 2004r. do 4 maja 2004r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2003r. w sprawie VI K 263/03 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 k.k. i z art.199 d.k.k., tj. G. P. (1) przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k., zaś D. J. przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

d) w dniu 7 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili M. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.500 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.500 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., przy czym D. J. czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 5 kwietnia 2002r. do 3 października 2003r. i od 5 stycznia 2004r. do 4 maja 2004r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2003r. w sprawie VI K 263/03 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 k.k. i z art.199 d.k.k., tj. G. P. (1) przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k., zaś D. J. przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

e) w dniu 31 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili S. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki T. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 3.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A., przy czym D. J. czynu tego dokonał w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od 5 kwietnia 2002r. do 3 października 2003r. i od 5 stycznia 2004r. do 4 maja 2004r. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2003r. w sprawie VI K 263/03 za umyślne przestępstwa podobne z art. 278 § 1 k.k. i z art.199 d.k.k., tj. G. P. (1) przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k., zaś D. J. przestępstwo z art.286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

3) Oskarżonych G. P. (1) i S. Ł. uznał za winnych tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu popełnili następujące przestępstwa:

a) w dniu 23 listopada 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili J. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.800 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki V. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.800 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

b) w dniu 4 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili M. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki M. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

c) w dniu 5 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili R. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki M. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 2.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

d) w dniu 12 grudnia 2007r. w L., w P. i we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili T. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki M. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

e) w dniu 13 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili R. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki A. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

f) w dniu 18 grudnia 2007r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili T. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki M. (...) pobierając zaliczkę w kwocie 1.000 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.,

g) w dniu 8 stycznia 2008r. w L. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z M. N. (1) i nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu, doprowadzili M. Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.600 zł w ten sposób, że wprowadzili go w błąd co do zamiaru i możliwości sprzedaży oferowanego za pośrednictwem portalu internetowego (...) samochodu marki A. (...), pobierając zaliczkę w kwocie 2.600 zł, którą wymieniony wpłacił tytułem zaliczki na założone przez M. N. (1) konto bankowe o nr (...) w Banku (...) S.A. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k.

4) uznał, że:

a) przestępstwa przypisane R. J. w pkt. 1 lit. a - l stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k., i za ich popełnienie na podstawie art.286 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu jedną karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych, po 30 zł każda;

b) przestępstwa przypisane D. J. w pkt. 2 lit. a - e stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., za ich popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

c) przestępstwa przypisane S. Ł. w pkt. 3 lit. a - g stanowiły ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k., za ich popełnienie na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę jedną karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda.

d) przestępstwa przypisane G. P. (1) w punktach 1 lit. a – l, pkt 2 lit. a - e oraz pkt 3 lit. a - g stanowiły jeden ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 k.k., za ich popełnienie na podstawie art.286 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 57 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art.33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 zł każda;

5) na podstawie art. 69 § 1 - 3 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonemu S. Ł. kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddał oskarżonego S. Ł. w okresie próby pod dozór kuratora;

6) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonym kar zaliczył:

a) G. P. (1) na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 18 czerwca 2008 r. do 18 maja 2010 r.,

b) D. J. na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 15 września 2008 r.,

c) R. J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 21 lipca 2008r. do 21 marca 2010r. uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w całości,

d) S. Ł. na poczet kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23 kwietnia 2008 r. przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w wymiarze 2 stawek dziennych;

7) oskarżonych G. P. (1), D. J., R. J. i S. Ł. uniewinnił od popełnienia pozostałych zarzucanych im czynów;

8) oskarżonego R. D. (2) uniewinnił od popełnienia zarzucanych mu czynów;

9) na podstawie § 14 ust. 1 pkt. 3, § 14 ust. 2 pkt. 5 oraz § 16 i § 19 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. S. kwotę 5.760 złotych + VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną z urzędu oskarżonemu D. J..

10) na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 630 k.p.k. oraz art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 3 - 5 oraz art. 3 ust. ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych:

a) wydatkami związanymi z oskarżeniem w części uniewinniającej oskarżonych obciążył Skarb Państwa,

b) zwolnił wszystkich oskarżonych od zwrotu pozostałych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa,

c) wymierzył oskarżonym opłaty i tak:

- G. P. (1) opłatę w wysokości 1.600 zł;
- D. J. opłatę w wysokości 300 zł;
- R. J. opłatę w wysokości 1.380 zł;
- S. Ł. opłatę w wysokości 1.080 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli obrońca oskarżonego G. P. (1), obrońca oskarżonego D. J., obrońca oskarżonego R. J. oraz prokurator.

Obrońca G. P. (1) zaskarżył orzeczenie w zakresie uznania oskarżonego winnym zarzucanych mu czynów, Sądowi Okręgowemu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 2 § 2 k.p.k. w zw. art 410 k.p.k., wyrażającą się naruszeniem wymogu opierania wszelkich rozstrzygnięć na prawdziwych ustaleniach faktycznych, a więc na takich; które zostały udowodnione,

b) art 4 k.p.k. w zw. z art 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego G. P. (1), w tym jego wyjaśnień, a uwzględnienie okoliczności dla niego niekorzystnych, przede wszystkim sprzecznych z pozostałym materiałem dowodowym wyjaśnień S. Ł. oraz wyjaśnień i zeznań W. S.,

c) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przejawiającą się rozstrzygnięciem wątpliwości, których nie usunięto, a dotyczących głównie prawdziwości wyjaśnień S. Ł. oraz wyjaśnień i zeznań W. S., na niekorzyść oskarżonego G. P. (1), będących wynikiem błędnego rozkładu ciężaru dowodów zarówno obciążających, jak i odciążających oskarżonego,

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie materiału dowodowego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, będący rezultatem powyższych naruszeń prawa procesowego, w zakresie ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy całościowa i kompleksowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego na to nie pozwala.

Podnosząc ww. zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego G. P. (2) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca D. J. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego, Sądowi Okręgowemu zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez przyjęcie w pkt 4 lit. b zaskarżonego wyroku kwalifikacji z art. 64 § 2 k.k., a tym samym zastosowanie tego przepisu pomimo braku ku temu podstaw, czyli w sytuacji, gdy Sąd pierwszej instancji słusznie ustalił, że w ramach każdego z przypisanych oskarżonemu czynów działał on w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) a nie tzw. multirecydywy (tj. art. 64 § 2 k.k)

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k, poprzez jego wadliwe zastosowanie, w sytuacji, kiedy ustalony stan faktyczny nie wskazuje, aby działania oskarżonego wyczerpywały znamienia „uczynienia sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa”

3) zarzut rażącej niewspółmierności kary, jaka została wymierzona oskarżonemu D. J. w punkcie 4 lit. b wyroku.

Podnosząc ww. zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2 lit. a - e, stwierdzenia, że oskarżony uczynił sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 2 lit. a – e wyroku art. 64 § 2 k.k. oraz 65 § 1 k.k., a także zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 4 lit. b poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary, bez uwzględnienia dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisach art. 64 § 2 k.k., art. 65 § 1 k.k. oraz art. 57 § 1 k.k. Ponadto obrońca wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów obrony przed sądem II instancji (nieopłaconych nawet w części), według norm przepisanych.

Obrońca R. J. zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu, Sądowi Okręgowemu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 180 stawek dziennych po 30 zł każda, w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, a w szczególności w stosunku do postawy sprawcy przed popełnieniem czynu.

Podnosząc ww. zarzut wniósł o zmianę wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 180 stawek dziennych po 15 zł każda.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych G. P. (1), R. J., D. J. i S. Ł., Sądowi I instancji zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżeni G. P. (1), R. D. (2), R. J., D. J. i S. L. nie brali udziału wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz wspólnie i w porozumieniu z M. N. (1) na zasadzie współsprawstwa w popełnieniu wszystkich zarzucanych im oszustw dokonanych przy wykorzystaniu rachunków bankowych M. N. (1), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego,

b) bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżeni G. P. (1), R. D. (2), R. J., D. J. i S. Ł., dokonując oszustw przy wykorzystaniu rachunków bankowych M. N. (1), nie działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc ww. zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie, natomiast apelacja prokuratora okazała się częściowo uzasadniona.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Odwoławczy w toku przeprowadzonej kontroli instancyjnej nie stwierdził żadnej okoliczności z art. 439 § 1 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., która nakazywałaby uchylenie, bądź zmianę wyroku poza granicami zaskarżenia, wyznaczonymi treścią wywiedzionych przez skarżących środków odwoławczych.

Zasadny okazał się jedynie zarzut prokuratora wskazujący na błędne ustalenie przez Sąd Okręgowy, że w niniejszej sprawie brak było przesłanek do przypisania oskarżonym popełnienia przestępstw w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, takiemu ustaleniu nie sprzeciwiały się kwestie formalne związane z ograniczonym zakresem rozpoznania skargi oskarżyciela, tj. przekazaniem sprawy do rozpoznania jedynie w zakresie zarzutu XXVII, który to został wyłączony do odrębnego rozpoznania z postępowania głównego, toczącego się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn. III K 51/09. Zdaniem Sądu Apelacyjnego fakt, że przedmiotu niniejszego postępowania, w przeciwieństwie do ww. sprawy głównej, nie stanowiły zarzuty udziału przez oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej per se nie wykluczały przyjęcia w ramach poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, iż inkryminowanych im czynów z art. 286 § 1 k.k. oskarżeni mimo to dopuścili się w ramach działania w zorganizowanej grupie, jeżeli tylko na okoliczność taką wskazywał zebrany w procesie materiał dowodowy. Odróżnić należy realizację samych znamion

typów czynów zabronionych opisanych w art. 258 § 1 k.p.k. od realizacji przez sprawcę innych przestępstw, np. art. 286 § 1 k.k., dokonywanych w trakcie uczestniczenia w zorganizowanej grupie, stanowiącej okoliczność faktyczną towarzyszącą tym czynom, będącej jednak obok ich znamion strony przedmiotowej. W drugim ze wskazanych powyżej przypadków, który to miał miejsce w niniejszej sprawie, stwierdzenie przez sąd meriti działania przez sprawców w ramach grupy przestępczej nie skutkuje pociągnięciem ich do odpowiedzialności za czyn z art. 258 k.k., a co najwyżej wpływa na wymiar orzeczonej kary, modyfikując przy tym podstawę przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, ocenę społecznej szkodliwości, stopnia zawinienia, prognozy kryminologicznej itp. Stąd też, sam fakt wyłączenia do odrębnego rozpoznania kwestii dopuszczenia się przez oskarżonych łącznie 143 czynów mających realizować znamiona typu czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., opisanych w pkt XXVII aktu oskarżenia, bez jednoczesnego braku wyłączenia zarzutów obejmujących czyny z art. 258 k.k. nie stanowił więc przeszkody do przyjęcia, że osądzone w niniejszej sprawie czyny mogły zostać popełnione w związku z działaniem przez oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej. Przyjęcie takiego stanowiska nie prowadziłoby do wyjścia poza zakres zaskarżenia. Na jego zasadność nie mogła również wpłynąć kwestia ewentualnego uniewinnienia oskarżonych od popełnienia przypisanych im przestępstw z art. 258 § 1 k.k. czy art. 258 § 3 k.k. w ramach postępowania głównego, z którego niniejsza sprawa została wyłączona. Stosownie bowiem do treści art. 8 § 1 k.p.k., sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne danej sprawy oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu.

Skoro więc z treści poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych wywieść można, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, to w pełni uzasadnione było odzwierciedlenie przedmiotowej okoliczności w opisie przypisanych im czynów oraz ich kwalifikacji prawnej. Przemawia za tym ustalony w toku procesu stopień zorganizowania procederu, w którym uczestniczyli oskarżeni, w tym wyraźny podział pełnionych przez nich ról, polegający na kierowaniu i koordynowaniu działań poszczególnych członków grupy oraz wypłacanie pozyskanych środków przez oskarżonego G. P. (1), użyczenie danych osobowych i założenie rachunków bankowych przez M. N. (1) oraz zamieszczanie ogłoszeń i prowadzenie rozmów z klientami przez oskarżonych D. J., R. J. i S. Ł.. Wynikający z ustaleń Sądu Okręgowego schemat działania oskarżonych, podział zysków, relacje pomiędzy oskarżonymi jednoznacznie wskazują, jak zauważa prokurator, że w niniejszej sprawie uzasadnione było przypisanie im nie tylko działania w wspólnie i w porozumieniu, lecz nadto popełnione oszustw w zorganizowanej grupie przestępczej.

Zbyt daleko idące, a co za tym idzie niezasadne, okazały się pozostałe zarzuty podniesione w apelacji prokuratora. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był niewystarczający do przypisania oskarżonym popełnienia wszystkich czynów opisanych w wyłączonym do odrębnego rozpoznania zarzucie XXVII aktu oskarżenia. Sam fakt działania przez oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się oszustwami popełnianymi wedle określonego, powtarzającego się modus operandi nie może być postrzegany jako wystarczający do przypisania im wszystkich ujawnionych w toku postępowania przygotowawczego przestępstw popełnionych wedle takiego schematu w rejonie przebywania G. P. (1) czy pozostałych oskarżonych. Założenie, że ww. przestępstwa zostały popełnione przez grupę, abstrahując nawet od kwestii tego czy ustalenia te znajdują potwierdzenie w zebranych w niniejszej sprawie materiale dowodowym, nie mogło zastąpić obowiązku powiązania oskarżonych z poszczególnymi czynami przestępnymi, sprowadzając się do wyłącznego ustalenia przynależności oskarżonych do grupy przestępczej. Pamiętać bowiem należy, że uczestnictwo w grupie przestępczej nie stanowi jednej z form sprawczych, w ramach której ustawodawca przewidział możliwość wspólnej realizacji przez powiązanych ze sobą sprawców poszczególnych znamion czynu zabronionego (konceptja formalno-objektywna), jak ma to miejsce w przypadku współsprawstwa. Stąd też dla przypisania im sprawstwa zarzuconych w pkt XXVII aktu oskarżenia przestępstw, pomimo przyjęcia działania przez oskarżonych w ramach grupy przestępczej, wymagane było, jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy ustalenie, że na kanwie zebranego materiału dowodowego każdy z oskarżonych dopuścił się czynów opisanego w zarzucie. Ostatecznie okazało się to możliwe w przypadku jedynie niewielkiej części z nich, tj. tych, przy popełnieniu których z pokrzywdzonymi kontaktowali się D. J., S. Ł. i R. J.. Przy czym argumentację przemawiającą za takim rozstrzygnięciem, wyczerpująco zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, odnoszącą się do poszczególnego materiału zebranego w toku procesu oraz jego mocy dowodowej, przedstawił już Sąd I instancji. Rozważania te Sąd Odwoławczy w pełni podziela, a tym samym ich powielanie w niniejszym

uzasadnieniu uznać należy za bezprzedmiotowe. Wystarczające jest stwierdzenie, że prokurator w wywiedzionej apelacji argumentacji tej nie zdołał podważyć. Stąd też, tak jak uczynił to Sąd Okręgowy, należało ustalić, że oskarżeni dopuścili się jedynie tych oszustw, przy popełnieniu których z pokrzywdzonymi kontaktowali się D. J., S. Ł. i R. J..

Sąd II instancji nie podzielił żadnego z zarzutów podniesionych przez obrońcę G. P. (1). Wywiedziona przez ww. apelacja de facto opierała się na zarzucie nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poprzez przyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom (pomówieniom) S. Ł. oraz W. S., przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. P. (1). Twierdzenia obrońcy w przedmiotowym zakresie okazały się ogólnikowe oraz pozbawione jakiegokolwiek odniesienia do zebranego w sprawie materiału dowodowego. Najobszerniejszą część apelacji stanowią przywołanie przez skarżącego tezy z orzecznictwa, nawiązujące do warunków, jakim powinny odpowiadać prawidłowo podniesione zarzuty apelacyjne zmierzające do wykazania uchybienia przez sąd I instancji treści art. 4 k.p.k. oraz art. 7k.p.k., a także przesłanki wymagające uwzględnienia przy ocenie dowodu z pomówienia współoskarżonego. Apelacja nie zawiera natomiast nawiązania do oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Okręgowy, ograniczając się do uwagi, że oskarżony G. P. (1) zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i w trakcie przesłuchania na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, a złożenie niekorzystnych dla niego wyjaśnień przez współoskarżonych było podyktowane ich interesem, przy czym oprócz pomówień brak jest innego materiału pozwalającego przypisać oskarżonemu popełnienie zarzuconych w akcie oskarżenia czynów. Tak lakoniczna argumentacja, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie może być postrzegana inaczej niż jako polemika z oceną Sądu I instancji. Utrwalone jest w judykaturze stanowisko, że zarzut dowolności oceny materiału dowodowego jest słuszny tylko i wyłącznie wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do zaprezentowania własnej oceny tego materiału (szerzej: Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lipca 2016 r., II AKa 153/16, LEX nr 2108572). W konsekwencji tego, zarzut obrońcy G. P. (1) o nieprawidłowym dokonaniu oceny materiału dowodowego nie mógł zostać uwzględniony.

Podobnie Sąd Odwoławczy ocenił zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zauważyć trzeba, że o naruszeniu przedmiotowego przepisu w ogóle mówić można dopiero wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k., tj. zasada swobodnej oceny dowodów. Niedopuszczalne jest bowiem uchylenie się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody. Ponadto art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Reguła in dubio pro reo może znaleźć zastosowanie jedynie, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, nie zaś w sytuacji, kiedy okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi. Tymczasem skarżący podnosząc zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. nie tylko nie wykazał, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął niedające się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, lecz w ogóle nie wykazał, aby w niniejszej sprawie istniały jakiegokolwiek wątpliwości faktyczne, których usunięcie nie było warunkowane prawidłowo przeprowadzoną oceną materiału dowodowego. W konsekwencji powyższego Sąd Apelacyjny przyjął, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do popełnienia przez oskarżonego G. P. (1) przypisanych mu czynów znajdowały odzwierciedlenie w stanie faktycznym sprawy, ustalonym na podstawie wiarygodnego materiału dowodowego. Zarzutów kwestionujących prawidłowość tych ustaleń skarżący w apelacji nie sformułował.

Obrońca oskarżonego D. J. nie kwestionował poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, ograniczył się jedynie do podniesienia zarzutów naruszenia prawa materialnego oraz rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Co do zarzutu błędnego przyjęcia, że oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnianych przestępstw, wskazać należy, że z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, niekwestionowanych przez skarżącego, jednoznacznie

wynika, iż w listopadzie i grudniu 2007 r. oskarżony brał udział w popełnieniu 5 oszustw na szkodę różnych pokrzywdzonych. W zamian za to otrzymał od G. P. (1) z góry umówione wynagrodzenie, odpowiadające od 45% do 65% każdej z wpłaconych zaliczek. Zważywszy na kwoty wpłacane przez pokrzywdzonych, jak też z góry ustaloną wysokość udziału oskarżonego, przyjąć należy, że miesięczne dochody z przestępstw kilkakrotnie wykraczały poza możliwości zarobkowe oskarżonego. Ponadto działania D. J. charakteryzowały się regularnością, powtarzalnością, a nadto były ukierunkowane na zapewnienie mu źródła utrzymania. Powyższe zaś okoliczności, zdaniem Sądu Apelacyjnego, uzasadniały przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że dokonane przez oskarżonego oszustwa stanowiły stałe źródło jego dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. Natomiast przypisanie oskarżonemu uczynienia sobie z popełnianych przestępstw stałego źródła dochodu, jak też przyjęcie przez Sąd Odwoławczy, że przestępstwa przypisane oskarżonemu zostały przezeń popełnione w ramach działania w zorganizowanej grupie przestępczej, uzasadniały przywołanie w podstawie wymiaru kary art. 64 § 2 k.k. Przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k., stosuje się bowiem również do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnił przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa.

W kwestii zarzutu rażącej surowości kary orzeczonej względem D. J., zauważyć należy, że ingerencję Sądu Odwoławczego uzasadniać mogło jedynie stwierdzenie, że w istnieją okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, a nie zostały one przez Sąd I instancji przyjęte, w konsekwencji czego zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną oskarżonemu, a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw przewidzianych w art. 53 k.k. i następne. Rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca jej zmianę na korzyść oskarżonego, zachodziłaby więc wówczas, gdy orzeczona kara mieściła się co prawda w granicach ustawowego zagrożenia, jednak nie uwzględniała w sposób właściwy ani okoliczności popełnienia przestępstwa, ani osobowości sprawcy – innymi słowy, gdyby w społecznym odczuciu pozostawała ona karą niesprawiedliwą (nazbyt surową). Tymczasem w niniejszej sprawie powyższe okoliczności nie zachodziły. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym odbywającą już kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego. Ponadto D. J. przypisane mu przestępstwa popełnił w ramach recydywy specjalnej podstawowej. Stopień ich społecznej szkodliwości czynów jawi się jako znaczny, podobnie jak stopień zawinienia. W świetle powyższych okoliczności nie sposób zakładać, jak czyni to skarżący, że za orzeczeniem względem oskarżonego kary łagodniejszej przemawiają wymogi prewencji ogólnej czy indywidualnej. Kara łagodniejsza niż wymierzona, tj. 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności nie spełniałaby związanych z nią funkcji.

Podobnie Sąd Apelacyjny rozstrzygnął w kwestii zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego R. J.. Wobec stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw, ich liczby, jak też faktu działalności w zorganizowanej grupie przestępczej oraz uczynienia sobie z przedmiotowej działalności przestępczej stałego źródła dochodu, Sąd I instancji słusznie uznał, że fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego nie mógł przemawiać za wymierzeniem mu łagodniejszej kary 1 roku pozbawienia wolności. Oskarżony w toku postępowania co prawda przyznał się do winy oraz złożył wyjaśnienia, jednakże sama jego postawa procesowa, z uwagi na szereg okoliczności obciążających nie mogła przemawiać za obniżeniem wymiaru kary. W świetle dyrektyw wymiaru kary stypizowanych w treści art. 53 § 1 k.k. i nast. Sąd Odwoławczy uznał więc wymierzoną oskarżonemu karę za adekwatną, realizującą stawiane jej cele zapobiegawcze oraz resocjalizacyjne. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska skarżącego, że w niniejszej sprawie zasadne byłoby obniżenie stawki dziennej wymierzonej grzywny, tj. określenie jej na poziomie 15 zł. Wymiar kary grzywny został przez Sąd Okręgowy ustalony zgodnie z treścią art. 33 § 3 k.k., a co do rozważań w przedmiotowym zakresie obrońca nie zgłosił żadnych zastrzeżeń.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd II instancji, stosownie do treści art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok o tyle tylko, że przyjął, iż oskarżeni przypisanych im przestępstw dopuścili się działając w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstw (pkt I wyroku), a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał więc w mocy (pkt II wyroku).

W pkt III wyroku Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.), orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. J. w toku postępowania odwoławczego z

urzędu, nieopłaconych choćby w części. Z tego tytułu zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Poznaniu na rzecz adw. T. S. 738 zł tytułem wynagrodzenia. Wynagrodzenie to odpowiada stawce minimalnej przewidzianej w § 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801), zwiększonej dodatkowo o należny do zapłaty podatek VAT.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd II instancji rozstrzygnął na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Wobec oddalenia apelacji wniesionych przez oskarżonych oraz częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny obciążył każdego z oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego w 1/3 ich wysokości. Jednocześnie na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm. zwanej dalej „u.o.s.k.”) Sąd Odwoławczy wymierzył oskarżonemu G. P. (1) opłatę w wysokości 1.600, oskarżonemu D. J. na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 u.o.s.k. – 300 zł, oskarżonemu R. J. na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 oraz art. 3 ust. 1 u.o.s.k. - 1.380 zł, a S. Ł. na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 u.o.s.k. – 1.080 zł.

IZABELA POSPIESKA PRZMYŚLAW GRAJZER MAREK HIBNER